

ZGODBA O SRAMEŽLJIVEM ZMAJU IN POGUMU

Avtor: Jernej Sever

Ko je že veliko otrok poznalo zgodbo o zmajih, se je zemlja začela počasi spreminjati. Včasih se je za čisto kratek trenutek umirila. Avtomobili so obmirovali. Letala so ostala na letališčih. Ljudem se za trenutek ni nikamor mudilo. Ponoči so vse luči na zemlji ugasnile. Takrat se je zdelo, da se je širno zvezdno nebo kot nežna svilena odeja spustilo na morja in hribe, na živali in

ljudi. Te trenutke je bilo mogoče slišati globoko v vesolje. Slišali so jih tudi zmaji. »Mogoče se bomo lahko enkrat vrnili na zemljo,« so pomislil. Zemlja je bila ena izmed najlepših planetov, na katerih so živeli. Imeli so jo radi. Zato so želeli, da bi zemlja ostala taka še vse do takrat, ko bo tudi naše sonce moralo umreti. In nekoč so zmaji čisto zares prišli nazaj. Ko se je zmajski deček s kolesom vozil po hribovskih brezpotjih, ga je kar naenkrat ujela nova senca, ki se je premikala skupaj z njim. Deček se je že malo ustrašil, potem pa je opazil, da je senca podobna zmaju. Še preden je uspel pogledati navzgor, mu je skozi misli švignila misel: »Prišli so nazaj!« Čisto zares. Nad dečkom je letel zmaj, ki ga je takrat srečal nad jezerom. Kot da bi bil brez upora, je drsel skozi zrak. Z veličastnimi krili.

Deček se je ustavil na jasi, s katere se je širil razgled na hribe in gore v okolici. Zadihan in brez besed je zrl v zmaja. In zmaj je pristal poleg njega.

»Slišali smo, da se na zemlji nekaj spreminja. Prišel sem te pozdravit in obiskat,« je zmaj spregovori čez nekaj časa. Deček je bil vesel in vznemirjen in kar ni mogel ničesar reči. Potem pa se je le pomiril in opogumil. »Tako zelo sem vesel, da

si se vrnil. Toliko vprašanj imam zate.«

»Povej, kaj te zanima,« se je nasmehnil Zmaj.

»Boš pogosto prihajal sem?« je zanimalo dečka.

»Mislim da,« je odvrnil zmaj, »In za mano bodo gotovo prišli tudi drugi.«

»Se bova lahko še večkrat pogovarjala?« je zaskrbelo dečka.

»Seveda. In mogoče ti bom kdaj pokazal, kako zmaji vadijo hitrost, moč in gibljivost.«

»Ali morajo tudi zmaji vaditi?« se je čudil deček

»Prav tako kot ljudje in živali.«

»Jaz pa sem mislil, da se zmaji že kar rodijo pogumni in močni in hitri.«

»Ne. Tudi zmaji se ne rodijo pogumni in močni. Teга se morajo naučiti. In šele, ko se teга naučijo, resnično odrastejo,« je odvrnil zmaj in medtem stal na eni nogi.

»Kako pa se zmaji naučijo poguma?«

»Pogum ne pride sam od sebe. Pravi pogum pride šele takrat, ko zmaji premagajo svoj največji strah. Povedal ti bom zgodbo o zmaju, ki je imel enega največji strahov in mnogi zmaji so si mislili, da iz njega nikoli ne bo zrasel pravi zmaj. Vendar je na koncu svoj strah premagal. Ker je premagal svoj največji strah, je našel tudi največji pogum,« mu je odvrnil zmaj.

»Česa pa se je bal? Mogoče teme, ali pa kakšne velike pošas-

ti?« je zanimalo dečka.

»Teга se zmaji ne bojimo. Ker v tem ni nič strašnega. Zmaj v temi vidi in sliši ravno tako dobro kot podnevi. Dovolj smo hitri in močni, da bi premagali vsakršno pošast. Zato imajo zmaji drugačne strahove. Naši strahovi so povezani z našimi sposobnostmi in našo naravo.«

»Kakšna pa je vaša narava? Kaj je to narava?« je deček vprašujoče pogledal zmaja.

»Naša narava je to, kako čutimo, doživljamo, kako se premikamo, kako govorimo. Tako kot je za nas hrup nevaren zaradi našega dobrega sluha, je tudi naš strah povezan z našo osnovno nalogo, ki je del nas od rojstva naprej. To je, da pomagamo drugim. Ko začutimo ali zaslišimo, da se v vesolju dogaja nekaj neprijetnega, se v nas nekaj premakne in preprosto moramo pomagati. To se dogaja v našem srcu in tudi v naši glavi. Če ne uspemo, postanemo nesrečni. In zmaji se tako najbolj od vsega bojimo, da nam ne bo uspelo. Da ne bomo do časa prišli, ali da ne bomo dovolj spretni, da bi uresničili svojo nalogo. Prvi preizkus te sposobnosti pa je zmajevska igra z ognjeno žogo. In zmajček, ki nastopa v tej zgodbi, se je zelo bal te igre. Ne zato, ker ne bi bil spreten in hiter, ampak zato, ker se je zavedal pomena igre in se je bal, da mu ne bo uspelo. Ker si ni upal igrati, so ga vsi klicali Sramežljivi zmaj.«

»Kakšna pa je ta igra?« je zanimalo dečka.

»Zmajevsko igro z ognjeno žogo lahko zmaji prvič igrajo, ko so stari 100 človeških let,« mu je odvrnil zmaj.» Pri tej igri se zmaji učijo pomagati drug drugemu. Sramežljivi zmajček pa je bil star že skoraj 110 let in se še nikoli ni igral. In to se v vsej zmajevski zgodovini ni še nikoli zgodilo.«

Igro se igra na velikem jezeru. Zmaji morajo ognjeno žogo, ki pade z neba, odbijati nazaj v vesolje, da ne pade v vodo, ker bi tam ugasnila. Igro se igra od sončnega vzhoda do sončnega zahoda. Če zmajčkom uspe žogo zadržati v zraku ves ta čas, so jo uspešno zaključili. Igra je zahtevna, saj so ognjene žoge pekoče celo za zmaje, zato se jih ne morejo dolgo dotikati. Zelo hitro morajo leteti, spreminjati smeri in spretno odbijati žogo.

Sramežljivi zmaj si je želel igrati, vendar si ni upal. Bilo ga je sram in strah. Gledal je svoje vrstnike, ki so švigali po nebu skoraj tako spretno kot odrasli zmaji. Njegova mama mu je poskušala pomagati. Tako po zmajevsko. »Pomiri se. Postavi se v položaj za pozornost. Globoko vdihni in ko boš slišal samo svoje dihanje in bitje srca, bo strah izginil in videl boš samo žogo in soigralce, vse ostalo pa bo postalo nepomembno.« Zmajček je poskusil, vendar mu ni šlo. Bil je preveč nemiren, da bi uspel. Misli pa kar niso hotele obmirovati. »Nisem še navajen,« je rekel svoji mami. Zmajevska mama je lahko samo še malo po

zmajevsko potarnala, več pa ni mogla storiti.

Tekmovanje je postajalo vedno bolj napeto in Sramežljivi zmajček je postajal vedno bolj nemiren. Umaknil se je stran od ostalih gledalcev. Lovil je ravnotežje na eni nogi. Izvajal sklece na dveh zmajevskih krempljih. Hitro je dvigoval noge in stopicljaj na mestu, kot to počnejo zmaji v mali zmajevski šoli. Le vadba pozornosti mu ni in ni šla. Potem pa se je nekaj zgodilo. Nekaj nepredvidenega. Če se to ne bi zgodilo, mogoče Sramežljiv zmaj sploh ne bi našel svojega poguma.

Ognjena žoga je z veliko hitrostjo letela proti jezeru. Letala je prehitro, da bi jo igralci lahko rešili. Zato so jo samo še opazovali. Sramežljivi zmaj je videl pobeglo žogo. In ker ni nihče letel za njo, si je misli, da so jo mogoče spregledali. Imel je občutek, da ga nihče ne vidi in da obstajata samo on in žoga. V tistem trenutku je pozabil na strah. Kar naenkrat se je izstrelil s tako hitrostjo, da so vsi zmaji obnemeli. Tako hitro je letel, da je žogo ujel, tik preden se je dotaknila jezera. Odbil jo je nad gladino. Jo čez nekaj časa ujel in jo odrinil visoko pod nebo.

Zmajčki so opazovali vratolomni spust in se razveselili, ko so videli, da je žoga rešena. Začudili so se, ko so videli, kdo je rešil žogo. Vedno so mislili, da je Sramežljivi zmajček počasen in neroden ali pa preveč vzvišen, da bi se igral z njimi. Povabili so ga k sebi in zahtevali, da on začne novo igro. Sramežljivega

zmajčka pa je zopet postalo strah. In če mu v tistem trenutku skozi možgančke ne bi švignile čisto nove misli, mogoče igre sploh ne bi mogel začeti.

»Kakšne misli pa?« je zanimalo dečka.

Misli, ki jim, preden je ujel žogo, nikakor ni mogel verjeti. Da je v resnici zelo hiter in spreten. Da je rešil žogo, ko jo nihče drug ni uspel in da ni nič hudega, če kdaj pa kdaj naredi kakšno napako. Ali če v kakšni stvari ni najboljši med vsemi zmaji. Pomembno je, da se potrudi in da vse od sebe. Da v igri uživa. Na ta način najlažje pomaga svoji skupini. Potem so se misli umirile. V možgančkih ni bilo več nobenih odvečnih podob. Videl je samo še ognjeno žogo, ki je počasi začela padati proti jezeru. Oči so se mu zasvetile. Svet je za trenutek obmiroval. Potem pa se je z vso hitrostjo zaletel v žogo. Ni minilo dolgo časa, ko so nebo zopet prebadali visoki kriki zmajčkov, ki so uživali v igri in so s sodelovanjem ognjeno žogo vse do večera ohranili nad jezerom.

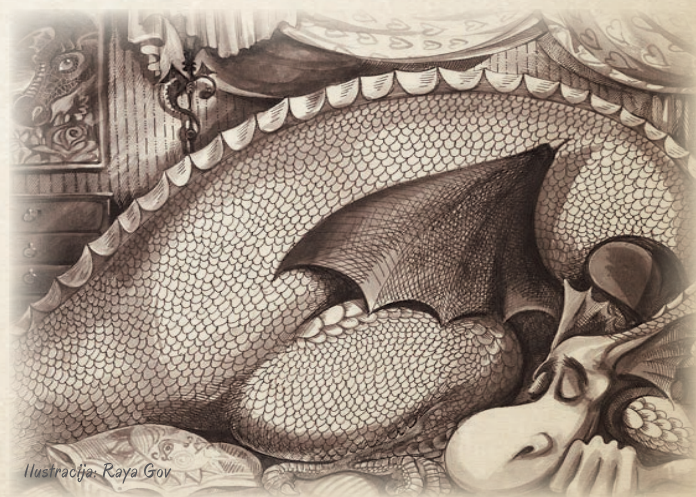
Deček je pazljivo poslušal zgodbo, potem pa je vprašal: »Ali je bil potem najboljši igralec zmajevske igre?«

»Ne,« je odvrnil zmaj, »bil je zelo dober igralec.« » Ker pa so vsi igralci del ekipe, za zmaje ni tako zelo pomembno, kdo je najboljši. Trud je veliko bolj pomemben od zmage. Zmaji najbolji cenimo, če so zmaji skozi vso njihovo življenje pripravljene razvi-

jati in izboljševati svoje sposobnosti. Našemu zmajčku je uspelo premagati njegov največji strah, strah pred neuspehom, zato je našel tudi največji pogum. To pa je veliko pomembnejše od zmage v igri.«

»A poznaš še kakšno zgodbo?« je zanimalo dečka.

»Mogoče,« je odvrnil zmaj, »ampak sedaj moram naprej.« In že je odbrzel v veselje in zdelo se je, da ga še senca komaj dohaja. Čeprav je imel še mnogo vprašanj, je zmajski deček zadovoljen odšel domov, saj je vedel, da se bo zmaj vrnil. In da ju čaka še mnogo zanimivih dogodivščin in spoznanj.

Ilustracija: Raya Grov